

Se, där är vår Gud!

Vad är det? En oblat, en stiliserad brödskiva. Inget speciellt. Inget märkvärdigt. Snarare något vars värde kan räknas i ören. Och färgen? Ganska tråkig, inte riktigt vit, inte heller grå, otydlig. Också estetisk sett inte särskilt märkvärdigt. I alla fall ingenting som skulle väcka uppmärksamhet om inte ...

Ja, om inte katolikerna gjorde så mycket ståhej kring den. Hostiorna – så kallar de de runda skivorna – bärs fram i gyllene skålar och sätts på altaret. Prästen ber över dem, lyfter en stor hostia. Folk faller på knä inför den och äter de små hostiorna. Och idag sätter de in en stor hostia i ett mycket värdefullt föremål de kallar monstrans (jag har inhämtat lite information). Hostian i mitten bakom en glasskiva och gyllene strålar som utgår från just hostian i mitten. En ganska pampig grej, förmodligen svindyr. Och sedan ska alltsammans bära ut på gator och torg. Prästerna bär monstransen vördnadsfullt i sina händer, som är insvepta i en duk som ville de inte beröra den med sina nakna händer.

Den som är obekant med katolska kyrkan kanske betraktar det vi firar idag på det här sättet. Och han har en poäng. Det som penningmässigt och estetiskt inte är någonting värt omgärdas av värdefullt material och ärebetygelser, ja tillbedjan. Vi gör det eftersom någonting har hänt med denna brödskiva. Den genom vilken allting har skapats och som är alltings mål, den som har blivit människa, dött, begravts och uppstått från det döda, denna människa alltså, Guds egen son, gör sig närvarande i det som ytligt sett inte

är någonting värt. Man måste medge att det är ett djärvt påstående.

Men det ligger också något mycket berörande över det hela. Gud själv, som är större än allt vi kan tänka oss, förenar sig i Kristus med det minsta, ja med det oansenliga. Han fyller det med sin närvaro. Och när vi tar emot honom stiger han också ner i det oansenliga i oss, det som vi helst vill dölja eller ringaktar. Han vill gästa oss där också och förvandla det.

Kristi lekamens dag är en fest för sinnena. Vi visar på våra gator: Se, där är vår Gud! Och just det synliga får vi inte underskatta. När pater Josef vars 25-års prästjubileum vi firar idag, var fyra år gammal var det just den synlige Guden som berörde honom i hans innersta. Han såg hostian som prästen lyfte under mässan och blev fascinerad. Även om han ännu inte visste vad det handlade om dröjde det starka intrycket kvar som inetsat i hans hjärta.

Ja, dagens fest är synlighetens fest. Men det som gör hostian till det vi tillber förblir osynligt. Som Thomas av Aquino uttrycker det: "Känsl, smak och ögon intet här förmår. Men min tro bekänner det jag ej förstår" (C 345). Ja, det är tron som litar på Jesu ord: Detta är min kropp; detta är jag för er. Hur det går till att brödet förvandlas kan vi varken iakttä eller beskriva. Vi kan bara försöka förklara det oförklarliga.

Just här blir spänningen i denna fest tydlig. Det synliga å ena sidan, det osynliga å den andra. Och också det osynliga behövs. Utan det blir det synliga bara ett tomt skal. Josefs starka längtan efter tystnad och avskildhet, efter ett liv i bön, är ett tydligt tecken på denna dimension. Ofta sitter vi båda tidigt på morgonen framför tabernaklet i den tysta kyrkan och känner en samhörighet i Guds mysterium. Där hämtar du kraft för det synliga, för ditt prästerliga uppdrag i en

apostolisk ordensgemenskap. Spänningen är inte alltid lätt att leva med. Men som präst vill du inte avstå från det synliga, inte främja en världslös tro. Snarare vill du genom det synliga och med dess hjälp föra människor in i den treenige Gudens mysterium.

För denna tjänst, käre Josef, tackar vi dig av hela vårt hjärta. Du är en gudsman man kan beröra, någon som lyssnar, ber och älskar Guds skapelse (inte minst kaninen Boy). Du är en god vän, en andlig vägledare och en präst som inte bara "lagar" andlig mat.

Några ord på tyska

När vi avslutar mässan med vår procession, med Kristus närvarande mitt ibland oss, låt oss då gå ut med Jesu ödmjuka sinnelag, fyllda av tacksamhet och självmedvetenhet, låt oss säga det som pater Josef under 25 år som präst har vittnat om: Se, där är vår Gud!

Dominik Terstriep S.J.